

LANGE BIO

Neoklassieke pianomuziek met een vleugje elektronica: de Brusselse Paulette Verlée is duidelijk een kind van haar tijd.

De buffetpiano in het ouderlijke huis oefende al vroeg een onweerstaanbare aantrekkingskracht op haar uit. Ze beroerde de witte en zwarte toetsen dus al van vóór ze kon lezen of schrijven. ‘Terwijl mijn broer ging voetballen, kreeg ik mijn eerste muzieklessen van mijn moeder en meteen was piano spelen was voor mij even vanzelfsprekend als ademen. Later boog ik mij ook over gitaar en drums, maar het klavier blijft tot vandaag mijn grote liefde’.

Het lag dus voor de hand dat Paulette Verlée (*nom d’artiste* van Veerle Pollet) piano zou gaan studeren aan het befaamde Leuvense Lemmensinstituut. ‘De techniek die vereist is om het verplichte klassieke repertoire onder de knie te krijgen, vergt enorm veel training en discipline. Noem het gerust een vorm van topsport. Als uitlaatklep heb ik wél altijd liedjes geschreven. Zo maakte ik, ter ontspanning, dansbare pop met mijn bandje Call Me Lucy. Daarbij was ik niet gebonden aan een partituur, maar had ik de vrijheid spontaan en onbezonnen mijn zin te doen.’

Daarnaast was Verlée actief bij het jazztrio One Trick Po en waagde ze zich met even veel appetijt aan kamermuziek. ‘Dat ik van verschillende muzikale walletjes kon eten, zorgde voor evenwicht in mijn hoofd’, zegt ze. ‘Voor mij zijn die genres takken van dezelfde boom: ze liggen me allemaal even na aan het hart en komen tegemoet aan de verschillende kanten van mijn persoonlijkheid. Ik hou van complexiteit, maar net zo goed heb ik nood aan helderheid en eenvoud’.

Verlées composities verraden doorgaans een meditatieve, zeg maar melancholische teneur, al vallen er af en toe ook frivole trekjes in te herkennen. ‘Ik heb een hekel aan moeilijkdoenerij, aan alles dat vergezocht is. Ik kies er dus bewust voor mijn werk zo beknopt en toegankelijk mogelijk te houden.’

Het liefst van al wil Paulette Verlée een sfeer creëren, herkenbare emoties oproepen, beelden creëren in het hoofd van de luisteraar. Neoklassiek met een popstructuur? Welja. Haar volledig instrumentale langspeeldebuut suggereert dat ze, na enkele omwegen, eindelijk thuis is gekomen.

Opvallend daarbij is dat Verlée in haar repetitieve pianostukken computerbeats of vervormingsapparatuur niet schuwt. Bij momenten lonkt ze zelfs onbeschaamd naar elektronische dansmuziek, een genre dat ze later nog verder hoopt te exploreren. ‘Ik heb geen vaste werkwijze’, legt ze uit. ‘Zodra ik een inval krijg, laat ik me leiden door de inspiratie van het moment. Ik merk dan vanzelf wel waar ik uitkom. Verwacht van mij geen grote statements, ik maak gewoon wat goed aanvoelt. Dat je, dankzij de mogelijkheden van de technologie, naar hartenlust kunt experimenteren, is een voordeel. Maar het blijft een kwestie van trial-and-error’.

De figuur van Erik Satie was voor dit project een grote bron van inspiratie. De Franse componist, die leefde in het Parijs van de belle époque, was de grondlegger van de minimalistische en repetitieve muziek. Zonder Satie, geen Cage of Reich.

Maar het is niet enkel Saties muziek die Paulette aansprak. De ironie en humor die hij in zijn werken en titels hanteert alsook zijn ‘enfant terrible’ - personage, trokken Paulettes aandacht. Beiden kleuren graag buiten de lijntjes. De titel van haar eerste langspeler “Choses vues à droite et à gauche (sans lunettes)” is dan ook ontleend aan één van zijn kamermuziekwerken.

In meer recentere componisten als Nils Frahm en Ólafur Arnalds kan Paulette Verlée zich eveneens terugvinden. ‘De manier waarop Frahm zich live van sequencers en allerlei machinerieën bedient, intrigeert me. Arnalds is dan weer melodieuzer, maar de wijze waarop hij strijkers gebruikt, trekt me wel aan’, licht ze toe. Dichter bij huis voelt ze affiniteit met het werk van Wouter Dewit en Noah Vanden Abeele, die laatste doceert net als zij piano aan de muziekacademie van Sint-Agatha-Berchem.

Op haar eerste album laat Paulette Verlée zich bijstaan door gitarist Jan Viggria (zie ook The Guru Guru), die instaat voor de abstracte soundscapes, en de fragiele barokcello van Michel Boulanger. Op het podium, waar Verlée haar muziek ondersteunt met oude animatiefilmpjes of andere visuals, is de laatstgenoemde inmiddels vervangen door Maaïke Organe.

Als componiste is Verlée van vele markten thuis. Zo schreef ze bijvoorbeeld de soundtrack bij een luisterboek over Kabouter Korsakov (Het Geluidshuis), een reclamecampagne van Delhaize (‘Max en de tovergroentjes’) en ‘The Rainbow is Black’, een Britse speelfilm van Marie Delanote, over een jonge vrouw die geplaagd wordt door psychoses en andere mentale problemen.

Toch loopt er door al die verschillende projecten duidelijk een rode draad: Paulette Verlée houdt vast aan haar eigenzinnigheid en wil zoveel mogelijk muzikale terreinen verkennen.